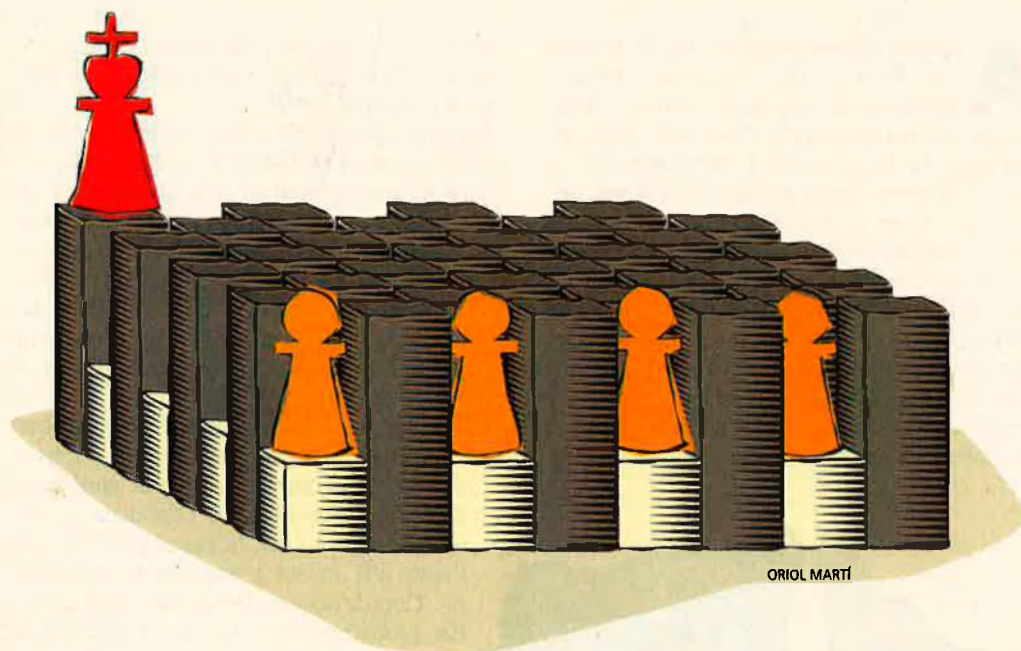

Ètica pública i ètiques privades

El comportament de l'ésser humà en societat pot arribar a ser molt complex, i és en aquest punt que hom parla de les diverses ètiques per encaixar l'individu amb la col·lectivitat. Adela Cortina i Amelia Valcárcel en parlen.

ORIOI MARTÍ

Amb aquest títol volem abordar una qüestió que sovint apareix en la premsa, en discursos de tota mena i també en discussions i converses. I gairebé sempre plantejada com una disjuntiva: ètica pública o ètiques privades, com si l'exercici d'una opció impliqués l'abandó de l'altra.

Les nostres tertulianes d'avui, totes dues catedràtiques d'Ètica, s'encarregaran d'aclarir el malentès, del qual, com de tot malentès, hem de sospitar. Ho fan des del rigor filosòfic, però jo, des d'un punt de vista eminentment profà, voldria dir quatre paraules, a guisa d'introducció, sobre aquesta parella de conceptes.

Semblaria que tots anem d'acord en la existència d'ètiques que guien les nostres actuacions com a individus i que, per tant són

privades i, com correspon a una societat diversificada i plural, múltiples. Ja no hi anem tant sobre si hi ha, no hi ha o hi ha d'haver res que pugui ser entès com a ètica pública.

I aquí està el malentès, o la trampa, l'extrem més absurd del qual és el que fa que d'un delinqüent de qualsevol mena s'arribi a dir: "...sí, però era un pare excel·lent", com si poguéssim ser bones persones en l'àmbit privat quan som uns indesitjables en l'àmbit públic.

Deixem, tanmateix, parlar les nostres convidades, les catedràtiques d'Ètica, Adela Cortina, professora de la Universitat de València i Amelia Valcárcel, professora de la Universitat d'Oviedo, i nosaltres, des de la nostra responsabilitat de ciutadans, mirarem d'exercir una ètica basada en el respecte i en la solidaritat, i això, em fa l'efecte, implica tant l'un àmbit com l'altre.

Anna Papiol